

Rapport fra Murra

Vi besøgte Murra den 6. februar 2009. Vejen var tør og dermed fremkommelig, når man da som Andreas forstår at dreje rattet til balancekørslen uden om store huller og dybe hjulspor. Reparationen af hospitalet var endnu ikke færdig, men i de fleste ødelagte huse skulle opbygningen være godt i gang med "vores" penge som hjælp.

I modsætning til 2008, har det i år regnet for *lidt* i bjergene. Det har forsinket modningen af kaffebønnerne, ligesom nogle buske allerede alt for tidligt er begyndt at blomstre. På disse buske blev grønne bønner plukket før de er modne. Kaffeplanten har en vækstrytme hvor den ofte giver meget hver andet år. Det gjorde den sidste år og i år er høsten ca. 30 % mindre.

Derfor var forventningerne til økonomien ikke de bedste, men de fleste havde travlt med høsten, også lederen af Jordmodercentret Rosa, som havde 2 måneders ferie for at kunne passe sin egen kaffefinca. Det var derfor to unge vikarer vi mødte, da vi afleverede det gode brugte danske børnetøj, som de straks ville sætte til salg.

Fra snakker med mødre i Nicaragua ved vi, at brugt tøj er eneste mulighed for nyt tøj for store del af befolkningen økonomisk, og vi kunne da også se en del nyt børnetøj ligge på hylderne i den lille butik.

Men computeren virkede og de blev meget glade for en CD vi havde med om graviditet og pasning af spædbørn. Den er lavet af sundhedsministeriet specielt for målgruppen af fattige mødre på landet. Tilbage fra kaffehøsten fortæller lederen Rosa til Andreas, at hospitalet også er begejstrede for den. Men vi fastholder at den kun kan lånes til dem, da den gravide målgruppe jo befinder sig på centret flere dage før fødslen og i ventetiden har stor glæde af den.

Vi mødte omkring 10 kvinder på centret, den yngste 13 år.

Hun så ikke lykkelig ud, men hendes eneste mulighed for hjælp, er det kejsersnit hun skulle have i nærmeste by med hospital, der kan klare dette. Abort er jo totalt forbudt i Nicaragua, og opdages en illegal giver det fængselsstraf.

Hun er sammen med en anden ved at koge kamilleblomster til rensning af såret på en kvinde, der dagen før var kommet fra hospitalet med en fin lille pige født ved kejsersnit. Centret giver disse kvinder mulighed for nogle dages ro efter fødslen.

Nå ja, ro ville vi velfærdsdanskere nok ikke opleve det, med 10 senge tæt opstillet på ca. 20 m². Men eget værelse eller bare et soveværelse for to er nok en luksus, som kun en lille del af befolkningen i Nicaragua kender.

Mens kvinderne afventer fødselen på centret får de mad, som de selv laver. For det meste på det åbne ildsted udenfor huset. Der er godt nok et pænt køkken med gaskomfur, men gassen er meget dyr at få bragt så langt ud på landet. Og brænde er der jo nok af i området.

Efter fødslen kan kvinderne købe prævention på klinikken, men det har kun få råd til, men 3 måneders P-pilleinjektion er gratis. For at undgå problemer med modvillige ægtemænd, der måske ser mange børn som bekræftelse på deres mandlige styrke, holder man så hver tredje måned møder med kvinde/børn temaer. Og så kan de lige gå "til side" på skift.

Mens vi var der, havde hospitalet møde med en gruppe "brigadister" fra området. Det er udvalgte i de enkelte små landsbysamfund, der er ansvarlige for udvikling af f.eks. sundhedstilstanden. De får undervejs kurser som førstehjælp og informationer som giver dem muligheder for at forbedre folks viden om hygiejne m.v. Vi kunne høre at der blev snakket om de muligheder, som mødet med *Venskabsforeningen Amigos de El Doradito* havde åbnet for, og der blev kigget meget positivt på os. Måske nogle af dem kommer med i vores partnerskabsgruppe fremover.

Vi havde et kort møde med et af medlemmerne i komiteen, Gustavo, som har en af de herlige butikker, som Mie fortalte om i sidste rapport. Han lovede at undersøge om der i området er syersker, der vil kunne sy poser af kaffesække i den gammeldags hessian. Det ville være en fin emballage til vores første kaffesalg, og samtidig starte vores projekt med nye arbejdsmuligheder i det meget små.

Han havde et fint strygejern til salg, sølvfarvet og nyt, men til komfuropvarmning som den min mormor havde brugt og gemte på loftet, "hvis der nu skulle blive krig med tyskerne igen".

Bor man udenfor Murra by er der mange steder uden strøm, og sådan en vare får mig til bedre at forstå, hvordan det er muligt at være så pænt klædt på med hvide kjoler eller skjorter langt ude på landet, hvor der hverken er strøm eller vaskemaskiner. Og selv om Hugo Chaves fra Venezuela har solgt olien billigt på kridt til elværkerne i Nicaragua, sker det stadig at strømmen går.

Vores kaffeplukkerpige står godt fast i bare tæer på de stejle bjergsider, hvor den gode kaffe gror. Og hun skal tilbage til de samme buske flere gange, da bønnerne hverken må være grønne eller overmodne, hvis kaffen skal have en høj kvalitet. Her kender vi ikke den endelige kvalitet endnu, men ni sække er det blevet til. Når det kommer til salg senere på foråret får I besked som de første potentielle købere, så vi kan få flere penge at arbejde med.

Desværre er det ikke muligt at sende de lækre små bananer her til landet, dem er der ellers mange af i vores plantage. Så vidt jeg forstod på Leonel, får kaffeplukkerne dem som en del af lønnen.

Lige i nærheden af vores finca var en familie i gang med høsten. Her fjernes det røde frugtkød på bønnerne i *beneficioen*, når kaffen kommer friskplukket af både bedstefar og yngste søn, mens de lidt mere erfarne drenge sorterer de dårlige bønner fra.

På vej tilbage fra vores kaffefinca besøgte vi en børnehaveklasse, som lige var startet med en ung og glad begejstret lærer. Hun og pigerne var ved at rive de gamle tegninger ned fra de ru trævægge, så der blev plads til de nye. Der var kun pigelever den dag, drengene var måske stadig med til at plukke kaffe? Her var ingen uniformstvang, det er ikke et krav i folkeskolerne i Nicaragua, tøjet skal bare være pænt og rent.

En positiv iagttagelse var en klar forbedring af affaldshåndteringen på gaden i Murra i forhold til mit besøg sidste år. Men det foretrukne befordringsmiddel er stadig hesten, der sås ikke mange andre biler på vejene end os og de ombyggede lastbiler, som fungerer som busser, der sikkert når frem uanset vejret og vejens tilstand.

Smukt og frodigt er der i området, vi var desværre ikke tidligt nok oppe til at se tukanerne, men orkideerne var der, temperaturen dejlig dansk sommer med 20 grader.

Når jeg kører rundt derovre kommer tanker om konsekvenserne af klimaændringerne - hvad vil det betyde for folk her og for de projekter vi forhåbentlig kan være hjælpere med?

Inger Marie Just